

изключително стабилен контекст се дължи на дългогодишното /от първите журнални публикации/в края на XIX век до 1914 година/, перипетийно, а понякога и мъчително оформяне и пресемантизиране на “белите полета”.³ Контекстът е най-мощният генератор на смисли у Яворов, именно защото работи със, подхранва се от, волно-неволно внедрява в себе си “културната памет на читателя” /Лотман/ и защото, с течение на времето, все повече усвоява механизмите на митотворчество, все по-сигурно се изпълва от и излъчва значенията “личностна белязаност, снigmatизъм, трагика”.⁴ Той е много по-репрезентативен в сравнение със съставящите го текстове. Точно това налага появата на преобръщаща алтернатива спрямо втвърдения рецептивен облик на Яворовата поезия. Внушителното ядро глобални, магически, смътни значения трябва да се разложи в постепенните моменти на своето формиране, на своето с т а в а н е - да се мисли като изплъзващо се, изменчиво, убегливо. Бурното кипене на знаци и значения у Яворов, както и временното им задържане в рамките на преходни контексти /журнални и циклически/ заслужава по-голямо доверие от твърде прояснената кристализация на антологичния хипертекст, от прозрачната отлягост на поетическите почерци. Брульонната бърливост на писмото разкрива една почти непозната, макар и донякъде обезсърчаваща, страна от поетиката на Яворов: внезапните осенения, безпрецедентните гещалти всъщност са отрепетиран и в този смисъл изразяват не експлозивната пробивност на словото, а прекалено дългите напластявания на неговата семантика.

2. Христоматийни “желания” и топоси

Чтоб всю ночь, весь ден мой слух лелея,
Про любовь мне сладкий голос пел,
Надо мной чтоб, вечно зеленея,
Темный дуб склонялся и шумел.

Лермонтов, 1841

И в сън, покоен сън серена
самотен - да ме пожалей,
над мене нежно наклонена
любима песен да ми пей...

Яворов, 26 юни 1900